FILME DE AMATORI[1]

— “Home Movies” 2006 —

de Mary Rosenblum

Traducerea: Silviu Genescu

[1] Originally published in „*Asimov's Science Fiction*”, April/May 2006. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011

Una dintre cele mai populare şi prolifice debutante din anii '90, MARY ROSENBLUM a publicat primul său text în *Asimov's Science Fiction*, în 1990, iar de atunci a devenit o prezenţă constantă în această revistă, şi una dintre cele mai frecvente colaboratoare, cu peste treizeci de texte publicate. De asemenea, a apărut şi în *The Magazine of Science Fiction*, *Science Fiction Age*, *Pulphouse*, *New Legends* precum şi în alte publicaţii.

Rosenblum a scris câteva dintre cele mai colorate, incitante şi încărcate sentimental povestiri ale anilor '90, cum ar fi „The Stone Garden", „Synthesis", „Flight", „California Dreamer", „Casting at Pegasus", „Entrada" şi multe altele, aducându-i un număr mare de cititori devotaţi. Nuvela sa, *Gas Fish*, a fost distinsă cu Premiul Cititorilor revistei *Asimov's*, în 1996, fiind de asemenea finalistă pentru Premiul Nebula din acel an. Primul ei roman, *The Drylands*, a fost publicat în 1993, fiind bine primit de critică, obţinând prestigiosul Premiu Compton Crook pentru Cel mai Bun Roman de Debut al anului; la scurt timp a fost urmat de *Chimera*, *The Stone Garden* şi *Water Rites*. Prima ei culegere de povestiri, *Synthesis and Other Virtual Realities*, a fost pe larg aclamată de critică, fiind considerată una dintre cele mai bune din 1996. A mai scris şi o tetralogie de romane poliţiste, sub pseudonimul Mary Freeman. Cea mai recentă carte a sa este un nou şi semnificativ roman science fiction, *Horizons*, şi pregăteşte o nouă colecţie de povestiri, *Drylands*. Absolventă a colegiului Clarion West, Mary Rosenblum locuieşte în Portland, Oregon.

Interesanta povestire care urmează, dotată corespunzător cu intrigi complicate, subliniază din nou faptul că amintirile sunt ceva ce merită păstrat cu orice preţ, întrebarea fiind însă: *ale cui*?

Telefonul brokerului o trezi pe Kayla din mijlocul unui vis cu un câmp nesfârşit de iarbă verde, presărat cu flori albastre şi albe. Vreun fragment din amintirea unui client? Uneori i se infiltrau în minte, cu toate că se presupunea că n-ar trebui să se întâmple asta. Se ridică în capul oaselor, ameţită de somn, încercând să-şi amintească dacă vizitase vreodată, ca ea însăşi, o rezervaţie din prerie.

– Acces, zise ea, căscă, apoi se concentră asupra licărului câmpului holografic în timp ce se forma pe desktop.

– De obicei, la ora asta erai deja trează, îi spuse Azara, brokerul ei, întâmpinând-o cu o privire severă de sub voalul decorativ, ţesut din filamente strălucitoare.

– Acum nu lucrez, răspunse Kayla dezmorţindu-se. Pot să dorm până târziu.

– Ba acum lucrezi, pufni Azara. Căsătorie în familie, o reuniune lungă de o săptămână, clientul vrea întreaga afacere, preţul nu contează. Te rog să te acoperi.

– Te trădează religia.

Însă Kayla se întinse după cămaşa de noapte purtată noaptea trecută, şi şi-o trase peste cap.

– O săptămână întreagă.

Căscă din nou.

– Nu ştiu. Am întâlnit aseară un tip cool şi nu ştiu dacă vreau să fiu plecată o săptămână întreagă.

– Dacă mă vrei ca broker, ai s-o faci.

Azara o privi pieziş.

– Acest client este cea mai pretenţioasă femeie cu care am avut de-a face în ultimii ani. Însă plăteşte şi un bonus, iar tu eşti singurul meu cameleon care se potriveşte cu necesităţile ei fizice.

Bodogăni dezaprobatoare.

Una din acelea. Kayla oftă şi se întoarse spre peretele micii bucătării.

– I-ai spus că nu-i vârsta noastră, ori felul în care arătăm, sau chiar sexul nostru, ceea ce ne face să vedem ce vor ei să vedem?

– Ah.

Azara îşi dădu ochii peste cap.

– I-am oferit explicaţia obişnuită. De mai multe ori.

Îşi lăţi buzele foarte roşii într-un zâmbet larg.

– Dar este dispusă să plătească pentru excentricităţile ei, aşa că ne vom plia lor.

– Trebuie să fie bogată.

Kayla puse o linguriţă de ceai verde într-o ceaşcă, din Sumatra, pe care o băgă sub distribuitorul de apă fierbinte.

– Ce bine de ea.

– Administrator principal al Coloniei Marţiene. Bineînţeles că-i bogată, altfel m-ar mai fi căutat?

Azara pocni din degete.

– Ai o întâlnire cu ea peste două ore.

Îi aruncă lui Kayla o privire critică.

– Pentru ea contează aparenţele.

– Nu-ţi fie teamă.

Kayla îşi plimbă un deget peste claia de păr ciufulit în vreme ce sorbea din ceai.

– Am să arăt bine.

– Aşa să faci.

Imaginea Azarei se topi.

Kayla clătină din cap, însă clientul avea întotdeauna dreptate..., ei bine, de obicei avea dreptate... şi era dispus să plătească din greu ca să viziteze Pământul prin intermediari, de pe Marte, sau Europa, ori de pe vreunul dintre habitatele cu microgravitaţie. Îşi bău ceaiul, făcu duş şi se îmbrăcă într-o robă verde, din mătase fină ca pânza de păianjen, cumpărată într-o vizită pe una dintre platformele orbitale. Culoarea se asorta cu ochii ei, scoţându-i în evidenţă roşul din păr. O făcea, într-adevăr, să arate bine.

Peste exact două ore, desktopul său ţârâi, făcând legătura cu Bradbury, principalul oraş al Coloniei Marţiene. Curioasă, Kayla acceptă conexiunea. Închiriase două tururi virtuale pe Colonie şi descoperise că majoritatea oraşelor subterane erau la fel de claustrofobice ca şi platformele orbitale, chiar dacă spaţiul cupolei de la suprafaţă oferea apă şi plante. Câmpul holografic licări şi apăru trunchiul unei femei. Bătrână, cu un fenotip euro-celtic, neselecţionată genetic. Kayla studie chipul bătătorit al femeii, ridurile, ochii hotărâţi. Ţinând cont de nivelul actual atins de ştiinţele biologice, trebuie să fi fost *foarte* bătrână ca să arate aşa. Şi foarte obişnuită să comande.

– Kayla O'Connor, la dispoziţia dumneavoastră, zise ea, punându-şi pe faţă un zâmbet politicos şi amabil.

Femeia se holbă o clipă la ea, fără să spună nimic, pentru ca, în cele din urmă, să dea din cap.

– Eu sunt Jeruna Nesmith, Prim-Administrator al Oraşului Bradbury. Aş dori să mă bucur de nunta fiului nepotului meu. Va avea loc pe o insulă mică, privată, incluzând şi o reuniune de familie cu durata de o săptămână.

Păru că se apleacă înainte, ca şi cum s-ar fi holbat în ochii Kaylei.

– Brokerul pe care l-am contactat m-a asigurat că vei şti la ce-aş vrea să mă uit.

Ah, da, chiar era obişnuită să comande. Kayla zâmbi.

– Asta numai după ce vom fi discutat şi mă voi fi obişnuit cu dumneavoastră.

Cu toate că putea, deja, să-şi dea seama la ce i-ar plăcea târfei bătrâne să se uite.

– De obicei, sunt destul de precisă în ceea ce priveşte interesele clienţilor mei.

– Aşa spune şi brokerul. Sper să aibă dreptate.

Nesmith se îndreptă de spate.

– Nu am decât puţin timp de pierdut, aşa că să începem.

Deci s-a zis cu acel director tânăr şi isteţ din Shanghai, întâlnit azi-noapte, la club.

– Cum doriţi.

Kayla îşi păstră zâmbetul pe figură şi începu înregistrarea.

– Aş vrea să-mi povestiţi despre această nuntă.

– Ce să-ţi povestesc?

– Totul.

Kayla se lăsă pe spate, fotoliul ei inteligent întinzându-se şi configurându-se pentru a o legăna.

– Cine se căsătoreşte? De ce? Se potrivesc? Ce cred părinţii lor despre asta? Ce credeţi dumneavoastră despre asta? Pe cine aţi fi bucuroasă să vedeţi şi pe cine aţi evita la nuntă? Ce credeţi despre fiecare dintre rudele şi invitaţii prezenţi?

– Ce au toate acestea cu înregistrarea imaginilor pentru mine?

Sprâncenele lui Nesmith se arcuiră.

– Chestiunile acestea nu-s treaba ta.

– Iar înregistrarea acestei conversaţii, făcută de mine, va fi distrusă imediat după terminarea contractului... aţi semnat un contract, îi reaminti Kayla cu blândeţe. Dacă doriţi doar nişte imagini, este mai ieftin să angajaţi un cameraman decât un cameleon. Dar dacă doriţi să privesc eu totul, cu ochii *dumneavoastră*, să observ detaliile pe care le-aţi observa dumneavoastră...

Zâmbi.

– Atunci va trebui să gândesc ca dumneavoastră.

Nesmith se holbă din nou la ea.

– Nunta este a unuia dintre fiii nepotului meu.

Agită o mână cu degete lungi.

– Un flăcău bun de nimic, răsfăţat, care nu va face niciodată nimic de unul singur, căsătorindu-se cu o fată la fel de răsfăţată şi egocentrică, provenită dintr-una din marile familii ale acvaculturii. Este un spectacol pentru impresionarea altora din interiorul familiilor.

Ei bine, deja ştia cum să privească mirele şi mireasa. Kayla se comută pe modul de ascultare, în timp ce femeia continuă. Notă extravaganţele lipsite de sens, nebuniile, autenticitatea verdictelor ei. Ah, dar asta nu era tot... Îşi lăsă pleoapele să cadă, ascultând, atentă la nuanţele emoţionale ale vocii şi expresiei, în timp ce femeia trăncănea mai departe, lansând, ici-colo, câte o întrebare de control. Târfa bătrână chiar *avea* o agendă. Interesant. Kayla absorbi fiecare cuvânt, probând femeia asta aşa cum ai fi făcut-o cu un costum pentru o petrecere.

Îşi făcu injecţia la clinica ei obişnuită, în dimineaţa când avionul era programat să decoleze. An Yi, tehniciana ei favorită, i-o administră.

– Unde mergi, de data asta? întrebă ea, în timp ce o aşeza pe Kayla într-un scaun rabatabil şi-i verifica semnele vitale pe un monitor. Într-un loc simpatic?

– Distractiv, oricum.

Cu toate că ceva nu se potrivea chiar bine şi asta o deranja puţin. Revizui din nou interviul în vreme ce-i povesti lui An Yi despre nuntă şi reuniune. Nu. N-ar fi putut pune mâna în foc pentru asta. O urmări pe tehniciană cum îi curăţa, cu dexteritate, micul port de pe carotidă, pregătindu-i doza.

– Ah, asta sună atât de apetisant.

An Yi oftă şi începu să-i injecteze naniţii.

– Poate că, anul viitor, mă duc şi eu într-una din staţiunile de pe insule. Anul acesta trebuie să-mi petrec vacanţa la Fouzhou. Tatăl meu ne vrea pe toţi să fim acolo pentru cea de-a o suta aniversare.

Se strâmbă şi apoi râse.

– Poate că am să te angajez pe tine să mergi.

– De ce nu? zise Kayla, apoi naniţii îşi făcură efectul, iar pereţii se deformară.

Întotdeauna o afecta momentul când nano-maşinăriile îi invadau creierul. Mecanismele microscopice se diseminară rapid, formând o reţea, devansând căile neurale ale memoriei. Nu dură mult, dar imediat ce se conectară între ele, toate simţurile ei părură, pentru scurt timp, că se revoltă şi se modifică, iar stomacul i se întoarse pe dos de o greaţă deja familiară. An Yi făcea asta de multă vreme şi avea găleata pregătită pentru ea, ştergându-i gura după aceea şi punându-i pe frunte o compresă rece şi umedă. Migrena o izbi pe Kayla ca o lance şi-şi închise ochii, concentrându-se asupra respiraţiei, aşteptând să se termine odată.

Când, în sfârşit, totul se risipi, An Yi o ajută să se ridice şi-i dădu să bea un pahar cu suc de mere, amestecat cu ginseng. Dulceaţa acidulată a sucului şi amăreala obişnuită a ginsengului i se cuibăriră în stomac, iar ultimul ecou al migrenei dispăru.

– Clienţilor tăi le pasă că se simt rău când o primesc? întrebă An Yi curioasă.

– Probabil că da, aprobă Kayla. Dar pot achiziţiona opţiunea de a transfera amintirile în memoria lor de lungă durată, dacă preferă asta. Atunci, nu trebuie decât să suporte o singură dată efectele secundare.

Se ridică. Era în ordine acum.

– Mai bine o iau din loc. Mai am încă bagaje de făcut.

– Să te distrezi cu adevărat, spuse An Yi, cu o expresie de invidie pe faţă.

– Am să mă străduiesc.

Kayla părăsi clinica şi luă un monorail ca să traverseze oraşul pentru a-şi lua bagajul şi a pleca la aeroport. Probabil o să-i placă, se gândi, cu toate că părerea foarte proastă a Administratorului Marţian despre aproape toţi membrii marii ei familii era justificată. Şi mai era şi Ethan. Kayla zâmbi, acoperind cu degetul mare punctul de încasare şi părăsind monorailul. Interesul ascuns al clientei sale. Era isteţ şi mai mult ca sigur babeta avea o slăbiciune pentru el. Aşa că săptămâna nu era cu totul pierdută. Putea flirta cu el fără ca Jeruna să aibă ceva de zis în privinţa asta.

Înainte de a pleca din condominiumul ei, îşi lăsă însemnările de călătorie în jurnalul ei secret. Se presupunea că nu notezi nimic, însă însemnările scrise de mână, în carnetul de notiţe cu pagini din hârtie neatinsă, găsit de ea la supermarket, pe un raft prăfuit cu marfă ieftină, era destul de sigur. Aceste notiţe îi serveau ca pietre de sprijin peste găurile din propriul ei trecut. Era distractiv, uneori, să compare instrucţiunile clientului cu propriile ei observaţii de după. Perspectivele clienţilor erau, rareori, obiective. Dacă ar fi fost, n-ar mai fi avut nevoie de ea.

Călătoria spre insula închiriată fu plictisitoare. Familia plătise pentru măsuri de securitate de înalt nivel. Erau absolut necesare în această epocă în care răpirea de persoane devenise o carieră. Verificările de securitate şi întârzierile luară ceva timp, din moment ce se deplasa ca oaspete invitat al unui membru de familie care *nu* planificase nunta. Astfel, nu plătea firma de securitate. Dar asta nu era ceva nou, şi îndură cu stoicism obişnuitele baraje de control de pe şosea. Răpirile erau ceva real, iar clienta sa va avea şi ea parte de întârzieri când va consuma naniţii.

Însă odată ce urcă la bordul navetei private, pe Miami International, totul se schimbă. Invitaţia sa fu recunoscută drept valabilă şi beneficie de toate avantajele. Stewardesa îi oferi fructe tropicale, proaspete şi organice. Vin, dacă dorea. Un ceai excelent, pe care-l savură. Era obişnuită să doarmă în avioane, aşa că se trezi reîmprospătată când naveta se avântă în jos, spre a ateriza pe insula nuntaşilor. Era singurul pasager al acestei curse şi, pe când uşa se deschise şi scara se desfăşură, inspiră adânc aerul umed, mirosind a flori, putreziciune şi pământ. Asta-i stârni un fragment de amintire. Da, mai fusese ea într-un loc ca acesta... poate chiar *acesta*... înainte. Ce ciudat, cum mirosul era cea mai solidă legătură cu fragmente din contracte trecute, strecurate dincolo de nano-maşinării. Coborî scara şi se îndreptă spre clădirile cu stucaturi trandafirii, de la micul terminal al aeroportului, gândindu-se că va găsi vreo formă de servicii aeroportuare. Pereţii erau acoperiţi cu plante agăţătoare înflorite, care se răspândiseră şi peste cărarea pavată cu dale de la intrare, iar mirosul îi declanşă încă o senzaţie *de a fi fost* acolo. Când se opri, un personaj înalt se desprinse din pragul uşii.

– Tu trebuie să fii invitata Jerunei.

El îi zâmbi, oarecum precaut. Era îmbrăcat într-o cămaşă cu ţesătură rară şi şort.

– Eu sunt Ethan.

Î i întinse mâna.

– Eu aparţin acelei ramuri a familiei care n-o duce niciodată prea grozav, aşa că trebuie s-o fac pe şoferul acum. Bine-ai venit la nunta deceniului.

Vorbise cu seninătate, însă ochii săi căprui rămaseră rezervaţi.

– Mă bucur să te cunosc, Ethan.

Kayla îi întoarse strângerea de mână fermă, hotărând că era pe atât de drăguţ pe cât îl înfăţişaseră imaginile video la care se uitase, şi-l lăsă să-i ia geanta. Dându-şi pe spate părul de pe frunte, îi zâmbi şi-l studie. De ce tocmai tu? se întrebă ea urmându-l în curtea pavată cu dale a aeroportului privat, trecând pe lângă o fântână arteziană din marmură, cu peştişori aurii.

– Abia aştept să-mi iau în primire rolul de invitată, spuse ea când ajunseră pe şoseaua de afară.

– Chiar aşa?

El se întoarse spre ea, cu mâna pe micul electrocar parcat afară.

– Pentru tine asta-i o obligaţie de serviciu, nu-i aşa? Chiar te poţi bucura de o chestie ca asta? Ce crezi tu despre eveniment se amestecă cu ce înregistrezi?

Grozav. Kayla oftă.

– Cine-a scăpat informaţia? Că sunt un cameleon?

– Aşa-ţi spui tu?

Îi încărcă bagajele, aduse de un hamal în uniformă, în partea din spate a electrocarului.

– Nu te tulbură asta, să-ţi încredinţezi gândurile şi trăirile altuia... contra cost?

Nu era ostil, aşa cum se manifestau mulţi. Doar întreba.

– Nano-maşinăriile nu pot înregistra gândurile.

Kayla zâmbi, urcându-se în electrocar pe locul pasagerului, simţindu-se, în interior, ceva mai mult decât doar iritată. Treaba ei devenea mai dificilă

când ştiau cine este. Acum nu va mai avea parte de reacţii bune din partea lui decât după ce avea să se obişnuiască cu ea, după ce avea să uite că înregistra totul. Şi de nenumărate ori, în momentele bune, câte-un membru de familie care-a băut puţin mai mult îşi va aminti şi va comenta ceva. Oftă.

– Nano-maşinăriile nu înregistrează decât semnalele senzoriale... cele vizuale, auditive, gustative, tactile şi olfactive. Asta-i tot. Încă n-am ajuns la capacităţi telepatice. Stră-străbunica ta... sau ce ţi-o fi... va trăi evenimentul cu toate simţurile ei, nu numai vizual şi auditiv.

– Aha.

Ethan luă loc lângă ea, cu o expresie meditativă.

– Totuşi, nu-i ceva ciudat? Să stai, tot timpul, în compania unor străini?

– Nu chiar.

Îşi ridică părul de la ceafă în timp ce electrocarul ţâşni înainte, savurând curentul de aer stârnit de deplasarea lor în atmosfera grea şi umedă a amiezii. Ei bine, probabil că el n-a trăit niciodată afară, probabil că nu putea discerne dincolo de luxul stilului de viaţă din interior.

– Asta fac eu... mă informez asupra familiei, îmi dau seama de ce este clienta cu adevărat interesată, pentru a putea participa la fel cum ar face ea, dacă ar fi aici.

Zâmbi spre el.

– Chiar mă simt ca un membru al familiei sau al grupului, cât sunt acolo. De asta sunt bună în meserie.

– Un cameleon, zise el zâmbind. Dar cum rămâne cu familia ta? Schimbă asta cu ceva ceea ce simţi pentru ei?

– N-am avut niciodată vreuna, dădu ea din umeri. Am fost orfană la Londra, pe vremea când trăsăturile irlandeze nu erau un capriciu. Am stat prin casele de adopţie până când s-au redus instituţionalizările.

– Îmi pare rău.

Ea ridică din nou din umeri, sătulă de acest subiect încă de acum câţiva ani, nedându-şi seama cum se ajunsese până aici. Nu discuta despre ea în timpul lucrului.

– Şi cum te împaci cu slujba asta de şofer?

Îi zâmbi.

– Cum se face că ramura familiei tale aparţine categoriei celor care-n-o-duc-niciodată-bine?

– Oh, au fost cu toţii actori căzuţi de pe Broadway, muzicieni, scenarişti eşuaţi, obişnuiţii pierde-vară... asta potrivit crezului familiei noastre.

Râse, fără niciun fel de jenă.

– Familia ne scoate la liman înainte să facem de râs pe cineva, dar se asigură că ne ştim locul.

Dădu din umeri şi îi aruncă o privire piezişă.

– Eu cânt jazz. Este unul dintre lucrurile pe care familia le dezaprobă. Dar nu fac trafic cu droguri ilegale, crime, acte de vandalism sau orice altceva prea dezaprobator, aşa că am primit o invitaţie originală pentru acest dezmăţ.

– Ca să fii şofer.

– Păi, mda.

Rânji, iar ochii săi căprui sclipiră.

– Trebuie să se asigure că-mi ştiu locul.

– Te deranjează?

Întrebase asta pentru că era curioasă.

– Nu.

Vorbea serios. Îi privi faţa, pentru clienta ei. N-o să-i placă, se gândi Kayla. Care era reacţia mai bună?

Sosiră în complexul staţiunii. Şi mai multe stucaturi roz. O mulţime de verande pe clădirile întinse, plante tropicale, atent tunse, pentru a face ca multitudinea de cabane să pară individualizate şi izolate, piscine albastre, imaculate, amenajate să pară nişte elemente naturale, cu cascade, zone de plajă, împânzite de umbrele, şezlonguri şi baruri. O conduse până în holul de la intrare şi ea se înregistră, simţindu-l aproape suflându-i în ceafă.

Desigur, personalul n-o lăsă să facă nimic. Doi tineri foarte atrăgători, cu chipuri de polinezieni, purtând în jurul şoldurilor ştergare colorate, cu motive insulare, îi luară toate bagajele şi o conduseră spre propria ei cabană, cu palmieri umbroşi şi o privelişte asupra unei fâşii de nisip alb şi a apei azurii, întinse până la orizont. Ajunsă la cabană, Kayla zâmbi în sinea ei, în timp ce le oferea bacşiş, primind două refuzuri identice, politicoase. Nu era o privelişte spre ocean văzută din primul rând... asta era rezervată oaspeţilor importanţi ai familiei. Totuşi, putea zări apa printre trunchiurile palmierilor şi oleandrilor. Puţin. Iar dotările erau de lux. Bambus lăcuit şi sticlă, huse înflorate, din bumbac... fibră naturală, nu material sintetic.

Un ciocănit în uşă îi anunţă un alt membru al personalului, care intră împingând un cărucior cu şampanie, pahare şi o tavă cu gustări. *Puu-puu*. Cuvântul ieşi la iveală, eliberat. Gustări. În ce limbă? Kayla încercă să surprindă informaţia, însă conexiunea nu mai era acolo. Două pahare.

– Mi te alături? îl întrebă pe Ethan.

Îi zâmbi tânărului venit cu căruciorul, acesta-i întoarse zâmbetul, cu ochii săi întunecaţi fixându-i pe ai ei, şi pregăti farfuriile şi mâncarea pe măsuţa joasă din faţa canapelei învăluite în mătase, destupă şampania, agitând-o, şi umplu două cupe. Îi înmână una, făcând o plecăciune, iar vârfurile degetelor sale le atinseră pe ale ei.

Serviciu complet, se gândi ea, îi înfruntă privirile, zâmbi, clătină uşor din cap, cât să bage el de seamă, şi-i înmână cealaltă cupă lui Ethan în vreme ce tânărul plecă.

– Am să iau o sorbitură, zise ea. Asta-i tot. Înceţoşează percepţia. Pentru un loc şi un moment minunat.

– Ce pacoste. Ai dreptate în privinţa locului şi momentului.

Atinse marginea cupei sale de a ei şi răsunară cristalin, desigur.

– Spune-mi ce vrea să vadă stră-străbunica mea, sau ce mi-o fi.

Pe tine, se gândi ea, apoi ridică paharul spre el, în tăcere, şi sorbi.

– Familia, ceremonia. Cum se simte toată lumea.

– N-ai de gând să-mi spui.

– Nu, rânji ea. Bineînţeles că nu.

– Iartă-mă, zise el râzând şi-şi bău licoarea. N-ar fi trebuit să întreb.

Se aşeză pe canapea, afişând o expresie contemplativă.

– Doar atât că-i aşa o... nu ştiu... o renegată. Dar s-a descurcat cu asta.

Rânji.

– A plecat, pur şi simplu, şi şi-a cucerit propria ei planetă.

Râse.

– Este o renegată de succes. Spre deosebire de noi, care n-a trebuit să plătim niciodată. Ştii, parcă nu-mi vine să cred că-i pasă de această nuntă tipică pentru înalta societate.

Nu ştia. Nu chiar. Kayla se lăsă pe spate pe canapea, lângă el, întinzându-şi muşchii spre a scăpa de cârceii căpătaţi în urma călătoriei, cu ochii pe Ethan, examinându-l din cap până-n picioare, de parcă ar fi fost un iubit nou.

– Ai întâlnit-o vreodată?

– Pe Jeruna?

Ethan ridică din umeri.

– Neee. Nu cred că s-a întors vreodată aici, după plecarea pe Marte. Iar asta s-a întâmplat înainte să mă fi născut eu.

Interesant. Atunci ce reprezenta? Kayla nu se grăbi, bucurându-se de privelişte. Ethan era mai drăguţ decât în înregistrările video. Şi nici vorbă să fie băiatul de bani gata la care se aşteptase. Ce păcat. Înăbuşi rapid un scurt acces de curiozitate, început cu un „ce-ar fi dacă?”.

El tresări, apoi se scotoci prin buzunar după celular.

– Uh. Încă o sosire de care trebuie să am grijă.

Se ridică, aşeză pe masă cupa pe jumătate plină.

– Voiam să te întreb dacă n-ai vrea să le tragi clapa la marele dineu de familie de astă-seară. Să mâncăm pe plajă.

Privirile li se intersectară.

– Dar pariez că nu poţi.

– Nu, nu pot.

Îşi încărcă vocea cu o doză de regret, ceea nu era chiar greu.

– N-ai vrea să mă ajuţi?

Pentru că tonul lui sugerase că plănuia să sară peste asta.

– Să te aşezi lângă mine? Să-mi dai unele indicii? Aş vrea să-i ofer bătrânei ceva care să merite banii daţi.

El ezită, apoi ridică din umeri. Strâmbă din nas.

– Pentru tine. Am să sufăr, râse el. Acum îmi eşti datoare.

– Okay, îţi sunt.

Râse odată cu el, în timp ce se întoarse să plece, îi surprinse profilul zvelt şi atletic, promiţându-i că se vor întâlni acolo, la ora stabilită pentru dineu. Aşadar, ce înseamnă el pentru tine? îşi întrebă, în tăcere, clienta. Cu siguranţă înseamnă ceva, căci serviciile ei nu erau ieftine.

La dineul prenupţial aveau mâncare excelentă, vinuri rafinate şi obişnuita conversaţie plictisitoare şi egocentrică. Evident, indiscreţia făcuse carieră. Dar după deschiderea barului, antreurile şi primul rând de pahare de vin la aperitive, toată lumea se relaxă şi uitară de ea. Familia asta era una de plângăreţi. Kayla se sătură destul de repede de văicărelile nazalizate, pe ton strident. Servirea asiduă a vinului nu ajută la aplanarea problemei, iar paharele erau umplute până sub buză. Îl plăti pe *maître d'* să-i pună în pahar o variantă fără alcool a vinurilor albe şi roşii, dar se părea că restul lumii se înfrupta cu plăcere din licoarea adevărată.

Ethan sorbi din paharul său, cu înghiţituri mici, jucându-se cu mâncarea. Aplecându-se spre ea, îi şopti prezentări succinte ale diverşilor membri ai

familiei, iar asta-i solicită întreaga sa capacitate de autocontrol pentru a nu pufni în râs cu paharul la gură.

– Ai să mă bagi în necaz, murmură ea, aruncându-i o privire piezişă.

– Stră-strămătuşa aia a mea, sau ce-o fi, n-o să-ţi facă probleme. Pot să pun pariu.

Îi făcu semn cu ochiul.

– Nu prea i-a păsat ei vreodată de noi.

Mai bău din cabernetul proaspăt turnat de chelner, ca să acompanieze coastele de miel impresionant tăiate şi servite.

– Încă mă minunez că face asta. Tu... un cameleon, aşa cum vă spuneţi voi... ar trebui să empatizezi intens cu clienţii tăi.

Îşi arcui sprâncenele.

– Nu-mi poţi spune? De ce vrea aşa ceva?

– Habar n-am.

Ceea ce era adevărat. *Asta* o tot deranjase, constată ea.

– De obicei, intuiesc, dar nu şi de astă-dată.

Îşi ridică paharul. Îi zâmbi, surprinzând o vedere frontală totală, cu exact umbrele şi luminile potrivite.

– Probabil... comentariul tău... chiar o va încânta.

– Sper.

Atinse buza paharului de al ei, cu un zâmbet licărindu-i în ochi.

– Îmi place stilul ei.

Dineul interminabil se apropie de sfârşit. Ethan voia să facă dragoste cu ea. Putea simţi asta. Şi ea voia asta, îşi dădu seama, simţind o împunsătură de regret, care se localiză între picioarele ei.

Jeruna Nesmith privi peste umerii lor.

Şi... în câteva zile... se va debarasa de nano-maşinării în filtrele lui An Yi, le va preda clientei sale... iar întreaga amintire a lui Ethan va dispărea. Oh, poate că un crâmpei de imagine a unor ochi căprui va atinge o coardă sensibilă într-o amiază arzătoare de vară, iar ea se va întreba somnoroasă de unde provenea amintirea asta. Îi va scrie numele în jurnalul ei, dar numai cu un mare semn de întrebare. *De ce el*?

Îi ură noapte bună la uşa cabanei şi se priviră în ochi peste un golf la fel de vast ca afurisita de mare. Ea se răsuci prima, trântind uşa după ea, fără a-i păsa că doamna Nesmith va trebui să-şi amintească şi asta, străbătu încăperea scumpă, elegantă şi frumoasă, ducându-se la micul bar de incintă, şi-şi turnă o porţie dublă dintr-un brandy foarte scump, îl dădu peste cap şi se duse la culcare.

Nunta se ridică la nivelul aşteptărilor. O mulţime de bogaţi, multe haine costisitoare, de firmă, mult spectacol, pompă, flori, mâncare fină, pileală scumpă... Se îmbrăcase, pentru a se potrivi cu restul, într-o rochie lungă, de mătase, ca un voal, în stil sari, dar avu o clipă de panică când pătrunse în capela imensă traversată de un covor din catifea roşie, cu tulpinile unor flori tropicale drapând stranele. Ethan nu era aici, iar clienta ei s-ar putea să citească printre rânduri... sau priviri... şi să intuiască faptul că finalul liniştit al nopţii trecute ar putea avea o legătură cu asta.

Dar apoi îl zări mai în faţă, lângă mire. Foarte formal şi ţeapăn. Avea o perspectivă aproape deschisă asupra lui, privindu-l fără ca el să-şi dea seama, în timp ce el îşi menţinea o expresie închisă şi indescifrabilă. Apoi,

ca şi cum ar fi simţit atingerea privirii ei, se uită direct spre ea. Nu zâmbi, însă ochii lui îi ţintuiră pe ai săi, iar pentru câteva clipe, clienta ei încetă să mai existe. Kayla se eliberă, îi oferi un mic zâmbet trist şi se aşeză în strană pe partea miresei, de unde avea o privelişte bună asupra lui.

Ceremonia era foarte tradiţională şi ea înregistră momentele culminante: procesiunea, jurămintele, inelul, toate cele. Dar continuă să revină la profilul pe trei sferturi al lui Ethan. Ar fi putut fi foarte bine sculptat în răşină acrilică. Însă continuă să se tot uite spre el, dându-i babetei marfa pentru care plătise.

Ceremonia se termină şi toată lumea o luă agale, ajungând, în cele din urmă, la recepţie. Nu-l văzu pe Ethan, străbătu mulţimea, înregistrând detaliile de familie pe care clienta ei ar vrea să le vadă: micile ciondăneli, criticile bosumflate, articulaţiile albite ale degetelor strânse pe paharele de Martini. Oh, da, se gândi Kayla, afişând o faţă lipsită de expresie şi privind realitatea. Ştiu ce crezi tu despre aceşti oameni şi ce ai observa dacă ai fi aici pe bune. Ethan avea dreptate. Nu-i păsa prea mult de niciunul dintre ei. Cu excepţia lui.

Ethan nu era nicăieri.

Luă loc la o masă cu o vedere panoramică impecabilă asupra grădinii unde fusese organizată recepţia. Palmierii proiectau dâre subţiri şi umbrarele înmiresmate de florile plantelor agăţătoare ofereau unghere discrete. Mese lungi, cu mâncăruri, decorate cu sculpturi din gheaţă şi mormane de fructe tropicale şi flori, ofereau produse marine proaspete, fructe, porţii elegante din mâncăruri alese şi un bar la liber. Tortul de nuntă, imens, ocupa propria sa masă decorată cu flori, flancat de frapiere cu şampanie şi tavă cu cupe. Soarele îi înţepă faţa şi se întoarse cu spatele spre el, şi iată-l pe Ethan, ajutând un oaspete în vârstă să se aşeze.

Aşa că se uita drept într-acolo când un mic avion cu decolare şi aterizare verticală se arătă mugind la joasă altitudine, aproape de el. Reduse altitudinea şi ateriză chiar acolo, iar motoarele gemeau. Personaje îmbrăcate în uniforme de camuflaj săriră din el, mascate şi înarmate cu automate. Unul trase o rafală scurtă spre palmieri, sfâşiind frunzele.

– Culcat! tună o voce amplificată. *Toată lumea culcat*, *acum*!

Oh, futu-i. Un raid cu răpire.

O femeie ţipă, vocile se înteţiră şi, pentru o clipă ca o veşnicie, se instaură haosul. Unul dintre personajele în camuflaj trase cu un pistol mic şi un chelner îşi lipi o palmă pe gât, după ce-l lovi o săgeată paralizantă, şi căzu jos. Bucăţi sfâşiate de palmier pluteau spre trupul său înveşmântat în alb. Invitaţii începură să se întindă pe jos, în iarbă, şi era ca şi cum un gaz puternic ar fi inundat grădina pentru că toată lumea se aruncă pe jos. Kayla se făcuse una cu pământul prin iarbă, cu privirile fixate pe Ethan, încă rămas în picioare. N-o face pe eroul, se gândi ea, dorindu-şi să-l vadă cum se *întinde pe jos*, pentru că nu pentru el veniseră. Ce s-a întâmplat cu forţele de securitate? Unul dintre atacatori îmbrânci un chelner şi Ethan făcu un pas înainte. Nu, ţipă Kayla în tăcere, când agresorul îl lovi cu patul puştii şi-l culcă la pământ pe Ethan. Kayla se încordă, cu ochii pe trupul nemişcat, străduindu-se să surprindă vreo mişcare.

– *Dacă nu mişcă nimeni, nu păţeşte nimeni nimic,* bubui un megafon.

Accent australian, observă Kayla. O mulţime de bande profesioniste de închiriat, pentru răpiri, erau formate din australieni. Cele de vârf. Din colţul

ochilor, văzu personajele păşind printre invitaţi, smulgând câte un colier aici, un ceas colo, dar fără să se dedea la jafuri serioase. Căutau pe cineva anume. Acolo zăceau banii. Vor lua acea persoană şi vor pleca.

O mână o apucă de braţ şi o smulse de jos, ridicând-o în picioare, de parcă n-ar fi cântărit mai nimic. Cu respiraţia tăiată, inima bătându-i cu putere, Kayla se holbă în ochii reci şi cenuşii din spatele unei măşti verzi.

– Mişcă-te, zise bărbatul.

– Faceţi o greşeală. Eu nu sunt...

Kayla se opri brusc, icnind, când îi răsuci mâna la spate, săgetată de durere. Se împiedică, îşi pierdu echilibrul când o îmbrânci înainte.

– Eu sunt o nimeni, icni ea mai departe, însă el doar îi ridică braţul puţin mai sus, astfel că în ochii ei se adunară lacrimi, iar durerea îi tăie respiraţia. O apucară şi alte mâini, cineva îi lipi pe gât un plasture cu droguri şi bezna începu să-i invadeze câmpul vizual. Cerul se rostogoli dincolo de ea, iar o parte în destrămare a minţii ei şopti că o duceau la bordul avionului.

Apoi... nimic.

Se trezi cu o migrenă şi crezu, pentru o clipă, că tocmai primise o doză. Apoi, umiditatea opresivă şi mireasma grea a tropicelor o aduseră înapoi pe insulă, la atacul răpitorilor. Se ridică în capul oaselor, cu ochii mari, chinuindu-se să vadă ceva în bezna compactă. Orbise? Să fi interacţionat drogul dat de răpitori cu nano-maşinăriile ei? O orbise?

– Este în ordine, sunt aici.

Glas cunoscut, braţe familiare care o îmbrăţişează.

– Ethan?

Vocea-i tremura şi ea se lăsă pe el, în timp ce o trăgea mai aproape. Îl putea distinge... oarecum. Nu orbise.

– Unde suntem? Ce s-a întâmplat?

– O mare greşeală, asta s-a întâmnplat.

Ethan râse grosolan.

– A fost o răpire organizată de clanul Yellow Roo. Am recunoscut uniformele. Au mai atacat familia şi înainte. Nu-s decât afaceri obişnuite, atunci când te încadrezi într-un anumit nivel de venit.

– Ştiu, dar... de ce eu?

Kayla înghiţi un nod. Simţi o saltea sub ea, pipăi pereţii, două coşuri din plastic, un veceu ecologic.

– Eu nu fac parte din familia ta.

– Şi s-ar putea ca nici eu să nu fac.

Ethan îşi dădu drumul respiraţiei într-un oftat prelung.

– Asta-i greşeala. Cretinii au pus mâna pe singurii doi indivizi din întreaga gloată de la recepţie de pe urma cărora nu poţi obţine o recompensă decentă. Sau aduni tu una?

– Oh, zeilor, n-aş mai fi cameleon dacă aş avea bani.

Kayla îşi închise ochii, capul îi pulsa.

– N-au decât să caute. Nici n-am destui bani în cont cât să le merite deranjul.

Se înfioră, pentru că răpirea constituia o carieră acceptată şi regulile erau foarte civilizate... până la punctul când nu puteai plăti. Atunci nimeni nu mai era deloc civilizat.

Ethan îi înlătură o şuviţă de păr de pe faţă.

– Poate că va plăti Jeruna pentru tine, zise el.

Ea scutură din cap. Nu, era cameleon pentru că-i putea citi pe oameni. Jeruna Nesmith nu avea de gând să plătească nici-o răscumpărare pentru un contractor.

– Păi, atunci ar fi mai bine să începem să punem la cale ceva planuri.

Ethan scoase iarăşi hohotul acela gros.

– Nici eu n-am perspective mai înfloritoare pentru o recompensă decât ai tu.

– Tu faci parte din familie. Eşti din interior.

– Da, iar un clan de răpitori a pus laba pe fratele meu mai mare, pe când eram în scutece. Cred că el avea vreo şapte ani. Familia n-a plătit. Atitudinea lor a fost „dacă vrei să mergi pe calea ta, n-ai decât”.

Kayla nu-l întrebă ce s-a întâmplat cu fratele lui. Auzi răspunsul în ascuţişul tonului. Scană pereţii. Erau într-un fel de cabană rudimentară. Zorii trebuie că erau pe aproape, pentru că putea distinge printre stâlpii subţiri din care erau alcătuiţi pereţii. Fâşii din plastic ţineau loc de acoperiş, material ţeapăn... îl încercase ea. Legate zdravăn de stâlpii cei mai înalţi de pe pereţi. O uşă din sârmă se potrivea de minune în canatul cu muchii metalice şi era zăvorâtă bine. Dar...

– Nu se aşteaptă să forţăm ieşirea, murmură Kayla cuvintele în urechea lui Ethan, de parcă ar fi fost răsuflarea iubitei.

Pentru că, probabil, erau ascultaţi.

– Bineînţeles că nu. Acesta-i doar un loc unde se aşteaptă negocierile. Nu încerci să scapi. De obicei, e mai sigur să stai în banca ta. Aşa se desfăşoară jocul.

– Uite acolo, arătă Kayla. Vezi lăţimea? şopti ea. Poate ne putem strecura pe acolo. Poate. Stâlpii sunt subţiri şi probabil că i-am putea smulge. Apoi, spaţiul dintre cei mari s-ar putea să fie suficient de lat.

Ethan era deja la perete înainte ca ea să fi terminat de vorbit. I se alătură şi apucă unul dintre stâlpii subţiri. Traseră la unison. Simţiră cum ceda. Nu mult... doar cât un fir de păr. El îşi schimbă poziţia, cu mâinile lângă ale ei, şi traseră împreună. Reuşiră ca, de data asta, să-l scoată un centimetru, doi. Traseră din nou. Şi din nou. În momentul când reuşiră să scoată cei doi stâlpi subţiri, lemnul era alunecos din cauza sângelui de pe palmele lor. Kayla îl ajută pe Ethan să-i aşeze pe podea şi-şi şterse palmele de rochia ei sfâşiată. Deschizătura era îngustă... de numai câteva palme lăţime. Dar şi ea era slăbănoagă. Trase în sus poalele lungi ale rochiei, legându-le între picioare pentru a forma un fel de şort. Apoi se întoarse spre Ethan, îi cuprinse faţa în palme, îl sărută. Apăsat.

– Urează-mi noroc, zise ea.

– Scumpeteo, suntem în aceeaşi oală acum.

O sărută la rândul lui, cu foc.

– Nu.

Îl împinse deoparte.

– Tu trebuie să rămâi aici.

– Ţi-am spus că...

– Pe *tine* te voia.

Kayla îl strânse de braţe, dorind să-l facă să priceapă.

– N-ar trebui să-ţi spun asta, însă asta-i situaţia. De-asta m-a angajat. Să mă uit după tine la nuntă.

– Jeruna?

Părea uluit.

– De ce naiba i-ar păsa de mine? Era deja pe Marte când m-am născut eu. Aproape că nici nu suntem rude.

– N-am nici-o idee.

Kayla se întoarse cu spatele spre el.

– Dar îi pasă. Va plăti răscumpărarea pentru tine. Îţi garantez. Aşa că eşti în siguranţă.

Îi dădu drumul, împingându-l de lângă ea, trăgându-şi un picior peste stâlpul mai scund. Cei doi stâlpi groşi care flancau deschizătura o strângeau, presându-i spinarea şi coşul pieptului, presându-i plămânii în aşa fel încât se lupta cu panica sufocantă în timp ce-şi strecura trupul prin spaţiul îngust, iar rochia ei subţire se sfâşia, scoarţa groasă, de copac, zgâriindu-i spatele. Căzu pe solul uscat de pe partea cealaltă, julindu-şi coapsa şi zdrelindu-şi un genunchi. Sări în picioare.

– Ţin-te bine.

Ethan se întinse după ea.

– Găleţile astea sunt pline cu apă şi mâncare. Le-am verificat în timp ce erai scoasă din circulaţie. Stai puţin până-ţi pasez ceva din marfă prin deschizătură. Ascunzătorile astea nu se pun în apropierea niciunui loc atins de civilizaţie. S-ar putea să ai de mers berechet.

Dispăru şi, câteva clipe mai târziu, începu să-i întindă prin spărtură sticle cu apă. Prea multe pentru a putea fi cărate.

– Ajunge, zise Kayla şi luă pachetele cu ceva uscat şi tare, pe care i le dăduse el.

În timp ce-şi reînnoda rochia, pentru a putea lua mâncarea şi cât de multă apă putea duce, privi în sus şi-l văzu pe Ethan agitându-se în urma ei, prin deschizătură.

– Nu, zise ea, auzindu-l icnind, înţepenit, şi, deodată, căzu pe partea cealaltă, aterizând dur pe pământ, în faţa ei.

– Idiotule, continuă ea, întinzându-i mâna ca să-l ajute să se ridice.

– Dacă ai dreptate în privinţa Jerunei, probabil că şi sunt.

Se ridică în picioare şi o sărută, uşor, pe frunte.

– N-am de gând să zac aici şi să aştept să aflu dacă ai sau nu dreptate.

O apucă de mână.

– Şi, în afară de asta, mi-aş tot face griji pentru tine stând aici. Hai să mergem.

Cerul se luminase doar atât cât să poată distinge copacii înalţi şi încâlceala vegetaţiei. Privind în urmă, închisoarea lor nu părea să fie altceva decât o cutie din pari legaţi unii de alţii, ascunsă de raidurile aeriene sub copacii înalţi. Erau înconjuraţi de trunchiuri uriaşe, negre în lumina slabă. Frunze mari, ca nişte ferigi, se frecau de ea şi un milion de glasuri minuscule scârţâiau, croncăneau, bâzâiau şi bolboroseau. Kayla tresări când ceva ca o pană îi mângâie obrazul, iar inima i se opri în piept. Junglă? Aerul greu şi vegetaţia îi stârneau o senzaţie uşoară de claustrofobie.

– Minunat.

Privi spre peticele îndepărtate de cer cenuşiu.

– Unde ne aflăm?

Un urlet tunător străbătu, dintr-odată, zorii cenuşii, iar Kayla se întoarse brusc, cu inima bătându-i cu putere, căutând printre cele două crengi îngemănate de deasupra capului ceva, orice, în vreme ce zarva se amplifică.

– Asta-ţi răspunde la întrebare. Este okay. Sunt maimuţe urlătoare, spuse Ethan râzând, în timp ce-şi dădea la o parte părul din ochi. Trăiesc numai în Rezervaţia Amazonului. Cred că acolo ne aflăm noi. Miroase bine.

– Ce drăguţ. Mă bucur că-ţi place.

Kayla încercă să-şi aducă aminte detalii legate de rezervaţie. Mare. Era foarte mare. Ceva o muşcă şi ea se strâmbă, lovi cu palma. În copacii de deasupra lor, forme negre şi sinuoase săreau ca un torent din copac în copac. Frunze şi crengi cădeau pe pământ în urma lor. Maimuţele urlătoare? Ar fi vrut să-şi acopere urechile.

– Cred că ar fi bine să mergem doar, zise ea, şi să sperăm că dăm de vreun drum.

– Oh, dar există o mulţime de drumuri. Este un laborator ecologic imens. Atâta doar că nu prea sunt şanse să găsim pe cineva pe drum. Permisele de muncă aici sunt foarte greu de obţinut.

Ethan îşi scoase cămaşa şi începu să-i lege mânecile.

– Ar fi mai bine să ducem câtă apă putem.

Ceva mic şi maro bâzâi şi-i ateriză pe umărul gol. El urlă şi-l lovi, lăsând o pată de sânge şi un gândac strivit.

– Ar fi mai bine să-ţi pui cămaşa.

Kayla îşi desfăcu rochia.

– Am o grămadă de material suplimentar pe aici.

Nu era uşor să sfâşii stofa în lipsa unui cuţit, dar, în cele din urmă, izbutiră să încropească o legătură pentru sticlele de apă şi mâncare. În momentul când Ethan şi-o azvârli pe umeri, o mulţime de vietăţi muşcătoare se ospătaseră cu ei. Jeruna va primi mult mai mult decât marfa pentru care plătise, se gândi Kayla mohorâtă când se puseră în mişcare.

Dădură ferigile la o parte păşind peste lujerii groşi şi vegetaţia joasă care acoperea solul în lumina slabă. Căldura umedă îi învăluia ca o pătură şi Kayla se lupta cu o senzaţie de sufocare în timp ce-şi croia drum prin încâlceala din urma lui Ethan. Sandalele ei nu-i erau de prea mare folos pentru a-i proteja picioarele, dar erau mai bune decât nimic. Oricum, nu peste multă vreme deja se străduia să nu şchiopăteze.

Mai mult de atât nu se lumină de ziuă. În crepusculul galben-verde, vietăţi zburătoare muşcau sau bâzâiau. Kayla sări înapoi când o tulpină încolăcită se dovedi a fi un şarpe cu dungi maro şi arămii.

– Viperă cu corn obişnuită, zise Ethan, dirijând-o, prudent, dincolo de ea. Destul de veninoasă. Trebuie să fim atenţi la vietăţile de pe sol. Sunt mai greu de observat. Şarpele-coral sud-american este cel mai periculos, dar îl poţi vedea. De regulă. Pe cel de tufiş îl vezi cu mare greutate... se contopeşte cu mediul.

Îi adresă un zâmbet strâmb.

– De-asta am luat-o eu înainte. Sunt parţial imunizat la ambele specii. Dacă mă muşcă, probabil că n-am să mor.

– Zeilor, cu ce te ocupi tu?

Kayla privi prudentă spre sol.

– Parcă spuneai că interpretezi muzică de jazz. Ce eşti? Îmblânzitor de şerpi?

– Cânt muzică de jazz. Şi am un doctorat în ecologie tropicală.

Ethan dădu din umeri.

– Un doctorat cu totul inutil, potrivit familiei, dar îmi petrec o grămadă de timp pe aici.

Nu mai văzură alţi şerpi, cu toate că ea scruta înfrigurată fiecare umbră întâlnită. Deplasarea deveni mai uşoară după ce dădură peste un drum forestier, o cărăruie îngustă care şerpuia printre trunchiuri şi pe sub lujerii groşi. Căldura umedă părea să absoarbă umezeala de pe trupul Kaylei, în pofida sorbiturilor frecvente din preţioasa lor apă, iar setea începu s-o chinuie. Din când în când se opreau şi Kayla îşi încorda auzul, fără să audă nimic în afara bâzâitului constant al insectelor, ţipătul ocazional al vreunei păsări sau al maimuţelor, şi, o dată, o tuse adâncă, la care Ethan îşi miji ochii.

– Un jaguar, zise el, dăruindu-i un zâmbet încurcat. Îşi aleg ascunzătorile cu grijă. Fac să merite vremea cât stai în aşteptare.

– Aşa ar fi trebuit să faci tu.

Ea-şi şterse transpiraţia de pe faţă cu rochia murdară.

– Chiar o să plătească pentru tine.

– Vrei să mergi pe aici de una singură?

Rânji spre ea, apoi rânjetul îi pieri.

– În afară de asta... n-aveam de gând să stau, pur şi simplu, acolo. Cred că ăsta este unul din motivele pentru care tatăl meu a plecat de-acasă şi a devenit artist şi sărac. Ar fi putut ajunge artist şi rămânând bogat, în interiorul familiei. Dar lui nu-i plăceau regulile. Şi da, există şi reguli.

Ridică privirea, după ce lumina se diminuă brusc.

– Cred că va ploua.

Fără glumă. Kayla căscă ochii, observând cum, în doar câteva minute, peticele de cer, vizibile prin păienjenişul vegetaţiei, se colorară din albastru într-un gri negricios. Fără niciun avertisment, norii se sparseră şi apa căzu în şuvoaie, ca la duş. Ethan o apucă de încheietura mâinii şi o trase într-un adăpost natural creat de un copac căzut parţial, acoperit de plante agăţătoare. Frunzele groase blocau mare parte din precipitaţii. Kayla îşi linse de pe buze picăturile de apă dulceagă, râse, şi ieşi din nou sub potop, udată până la piele aproape instantaneu. Se simţea bine, în vreme ce ploaia caldă o curăţa de transpiraţie şi murdărie. Lăsă să-i cadă rochia de pe umeri, iar apa se scurgea în şuvoaie între sâni. Se simţea aproape *curată*, fir-ar. Ploaia se opri, la fel de brusc cum începuse.

Soarele ieşi pe deasupra frunzişului şi atmosfera se transformă imediat într-o saună. Apa picura, licărind ca nestematele în razele de lumină galbenă, care se disipa printre frunze, iar o pasăre viu colorată, cu pene purpurii şi albastre, fâlfâia din aripi printre copaci. Kayla râse încetişor, cu părul ud lipit de cap, cu rochia încă lăsată în jurul şoldurilor.

– E minunat, spuse ea. E un infern în materie de drumeţii, dar e frumos.

Se întoarse să-l privească şi-şi abandonă deliberat rochia. Jeruna n-avea decât să se ducă naibii. Era pe altă planetă. Kalya întinse rochia pe nişte crengi, să se usuce.

Fără nici-o vorbă, Ethan rupse câteva frunze asemănătoare celor de palmier dintr-un pâlc de copaci pitici şi le aşează sub umbrarul din liane. O maimuţică, cu o faţă ca de clovn rămas într-o stupoare perpetuă, flecări spre el de pe un trunchi de copac; apoi ţâşni în sus, dispărând între umbre. El se întoarse spre Kayla şi, încă fără să spună nimic, îi luă mâna într-a lui şi o trase spre el, atingându-i uşor umerii.

Dintr-odată, tăieturile, juliturile, căldura sufocantă... nu mai contau deloc. Ea se aplecă înainte, lăsându-şi buzele să i le atingă pe ale lui, urmându-le conturul cu limba. Îl simţi înfiorându-se. O trase din nou spre el, cu forţă, lipindu-şi gura de a ei, apăsată, fierbinte, flămândă ca şi a ei.

Făcură dragoste, moţăiră, apoi făcură din nou dragoste. El îi povesti despre universul celor foarte bogaţi şi cum era să trăieşti la margine, nici înăuntru, dar nici lăsat să fii cu adevărat independent. Familia era familie... Într-un fel, erai o marfă de schimb, ca în cazul unui trib. Totuşi, era *înăuntru*. Ea-i povesti cum crescuse într-o creşă. Afară. Aflând că avea un nivel puternic de empatie, că avea talentul de a deveni cameleon.

– Şi de asta o faci?

El se lăsă pe un cot, lângă ea, urmărind conturul pometelui ei cu vârfurile degetelor.

– Ca să ajungi să trăieşti înăuntru?

– Da.

Îi spuse adevărul pentru că descoperise că nu voia să-l mintă pe acest bărbat.

– Vreau asta. Şi se plăteşte bine.

Ţipă, înţepată de ceva.

– Afurisitele de insecte.

Se ridică, lovi şi apoi privi sângele de pe palma ei.

– N-ar fi mai bine să mai facem câţiva paşi? Poate că greşeşti, crezând că se mai întorc.

Dar se strâmbă şi aproape căzu jos încercând să se ridice în picioare.

Ethan inspiră repede şi-i examină picioarele.

– Kayla, de ce n-ai spus nimic? Stai *jos*, şi lasă-mă să mă uit.

– N-avea niciun rost să mă plâng, spuse ea, dar nu-şi putu înăbuşi un ţipăt când el se folosi de o mânecă ruptă din cămaşa lui pentru a şterge noroiul de pe tălpile ei. Sângele acoperi pânza, iar tăieturile ieşiră la iveală deschise.

– Am putea să sfâşiem toată cămaşa mea şi să-ţi înfăşurăm fâşiile pe picior înainte să plecăm din nou la drum. Îmi pare rău. Nu m-am gândit că eşti încălţată în sandale.

Îi mângâie uşor vârfurile degetelor de la picioare.

– Ştii, eu sunt cipuit.

Râse, cu o undă de amărăciune în glas.

– Dacă şi-ar fi bătut capul să verifice.

– Cipuit?

Ea-şi azvârli părul ud de pe faţă.

– Am un sistem de localizare prin GPS, inserat în mine. Încă de la naştere. Este regula familiei mele. Dacă se apucă să-l caute, dau de noi.

– Şi de ce să nu caute?

– Răpitorii folosesc un dispozitiv de mascare. Probabil că era pe vârful cutiei. Toată lumea joacă după reguli, aşa că vor aştepta să audă veşti de la răpitori, le vor răspunde. Nu se vor apuca să *caute*.

Se încruntă, apoi se uită înapoi, pe unde veniseră.

– Ştii, pe cât au efectuat raidul de eficient, nu-mi vine să cred că au dat-o în bară cu prada. Tipii ăştia-şi fac temele de casă. Ar fi trebuit să fie în stare să captureze ţintele şi în mijlocul nopţii, din viteză.

Clătină din cap, oftă.

– Aşa că s-ar putea să ai dreptate şi nici ei să nu joace după reguli.

Îi dărui un zâmbet strâmb.

– Mai bine o luăm din loc.

El reuşi să facă fâşii rudimentare dintr-o bucată de bumbac ruptă din cămaşa lui şi-i bandajă tălpile ca să mai poată să poarte sandalele subţiri. Ea tot mai şchiopăta, micile tăieturi şi julituri erau acum mai dureroase, după ce afluxul de adrenalină se disipase. Încet, cu grijă, îşi continuară mersul de-a lungul drumului forestier, luând-o spre apus, ca direcţie generală, printr-o încâlceală nesfârşită de frunze, liane şi trunchiuri înalte.

Lumina scăzu rapid la apusul soarelui şi se opriră, în cele din urmă, pentru a înnopta într-un alt loc aflat sub un trunchi de copac bătrân, uscat, acoperit de liane. Desigur, începu să plouă iar nu la mult timp după ce dispăru şi ultima geană de lumină. Apăraţi în mare parte de urgia ploii torenţiale, băură apă şi mâncară ceea ce se dovedi a fi mango şi papaia uscate. Şi făcură dragoste din nou.

Teroarea le bântui noaptea. Şi nu avea formă, ci doar reprezentare sonoră. Mârâieli, fluierături, un urlet înăbuşit, care trebuie să fi fost un jaguar. Ethan identifică fiecare sunet, fiecare detaliu a ceea ce se petrecea în întunericul gros şi mirosind a putreziciune, de parcă ar fi avut o lanternă vrăjită cu care străpungea noaptea. Alungă spaima, iar Kayla auzi dragostea în vocea lui, pe când transforma noaptea în zi. Aproape că o pufnise râsul. Iepurele în mărăciniş. Ar fi putut fi o excursie chiar plăcută dacă ar fi avut o pereche de pantofi buni. La un moment dat aţipi, se trezi, îl simţi pe Ethan moale, dormind cu braţele încă în jurul ei, apoi aţipi din nou, pentru că Ethan ştia că nu-i putea mânca nimic aici. Şi asta era destul.

Se deşteptă înţepenită şi o durea stomacul de foame, în pofida fructelor uscate din seara precedentă, în vreme ce trunchiurile întunecate ale copacilor şi frunzele palmate ale plantelor care le ofereau adăpost prinseră contur în bezna tot mai diminuată. Ethan dormea lângă ea. Privi în jos, spre el, abia vizibil în zorii care se îngânau. Avea faţa îmbujorată, iar când îl atinse, pielea-i era fierbinte. Febrilă. Nu-mi voi aminti de tine, se gândi ea, şi o străpunse un fior de mâhnire. Dacă un cameleon păstra naniţii, pierdea girul sindicatului. Nu cheltuiai o avere ca să-ţi plece perechea ta de ochi şi urechi închiriate cu amintirea dorită de tine, sau să ţi-o ţină ostatică. Acel gir, pentru a cărui obţinere plătise scump, însemna că era cu totul de încredere. Dacă înşela această încredere, fie şi numai o singură dată, o pierdea pentru totdeauna.

Şi nici nu i-ar fi folosit la nimic. Naniţii se autodistrugeau după o perioadă de timp bine stabilită, dacă nu erau filtraţi şi stabilizaţi. În câteva zile, amintirea se va evapora, fie că i-o preda Jerunei sau nu. Bineînţeles, peste câteva zile s-ar putea să fie tot aici. Zâmbi fără veselie în cenuşiul firav al

zorilor. Poate că ar trebui să spere că nici nu-i vor găsi pe aici. Nu aşa de curând.

Nu-şi făcea iluzii în privinţa a ceea ce se va întâmpla după. Zidul dintre *înăuntru* şi *afară* era impenetrabil. Puteai să te strecori prin el o vreme. Dar nu pentru mult timp. Regulile. Niciun fel de „şi trăi împreună cu Ethan până la adânci bătrâneţi”. Expiră într-un oftat prelung, lent, dorindu-şi să-i fi spus „nu” Jerunei, dorindu-şi ca brokerul ei să-i fi găsit un alt contract. Îşi plimbă degetele de-a lungul curburii pometelui lui Ethan, îi privi pleoapele tremurând, ochii săi aurii oprindu-se asupra ei, îi privi buzele arcuindu-se într-un zâmbet blând, de recunoaştere.

Nu, nu dorea asta. Se aplecă peste el şi-i întâlni buzele la jumătatea distanţei.

Ajunseră la drumul din pământ roşu la amiază, croindu-şi calea prin ceea ce părea să fie un zid impenetrabil de frunze şi liane, ieşind în soarele fierbinte care-i făcu să clipească şi să se clatine. Pentru câteva momente, nu putură decât să stea neclintiţi, ţinându-se unul de celălalt, strângând din ochi sub lumina astrului. Apoi Ethan chiui de bucurie, o strânse în braţe, şi amândoi se împleticiră prin praf, vlăguiţi de foame şi sete, râzând ca nişte apucaţi.

Micul jeep electric luă curba pe drumeag câteva momente mai târziu, iar şoferul cu pielea întunecată, îmbrăcat în ţinută de camuflaj de junglă, puse piciorul pe frână. Vorbea o spaniolă central-americană, la fel şi Ethan, care traduse. Salvatorul lor era un ranger al Rezervaţiei şi tocmai se întâmplase să vină să-şi verifice sectorul în această dimineaţă. Le spuse foarte limpede că au avut noroc, că ajungea pe acest drumeag doar din când în când. Se agită şi clătină din cap când Ethan îi explică ce li se întâmplase. Se socotea jignit, le spuse el, că bandele de răpitori se foloseau de junglă pentru cutiile lor. Uneori, asta devenea ceva periculos pentru rangeri. Avea apă la el şi un prânz alcătuit din tocană de fasole şi porumb, pe care-l împărţi cu ei, apoi conduse timp de patru ore până ajunse înapoi la sediul lui.

Până la sosirea lor, mecanismul familiei se pusese în mişcare, fără a mai conta că Ethan era doar un membru marginal.

Un VTOL[2] cu medici la bord ajunse până la ei şi fură examinaţi, trataţi pentru contuziile uşoare, îmbrăcaţi şi îmbarcaţi, totul înainte ca ea să-şi poată trage răsuflarea.

– Ne duc la un spital al familiei pentru observaţie şi tratament, zise Ethan, aşezându-se în fotoliul pluşat, lângă Kayla. Unchiul meu i-a trimis să ne aducă.

Îi atinse mâna, cu ochii lui căprui deveniţi întunecaţi în lumina cabinei.

– Probabil, vom fi despărţiţi o vreme, Kayla...

Se opri din vorbit, trase aer în piept.

– N-aş vrea să uiţi... asta.

– Nu pot face nimic.

Ea se strădui să-şi păstreze tonul calm.

– Ba, poţi. Păstreaz-o. Asimileaz-o, aşa cum fac clienţii tăi.

[2] Aparat cu decolare şi aterizare verticală, capabil să dezvolte viteze de înaintare similare cu cele ale aparatelor obişnuite (n. tr.).

Îi strânse braţele, cu faţa palidă.

– Nu te pot împiedica să faci asta.

Ea clătină din cap.

– Sunt imunizată, şopti ea. Nano-maşinăriile nu se vor descărca pentru mine. Nu pot asimila nimic.

– Cum poţi să faci *asta*?

Se înfuriase deodată, iar ochii-i scăpărau.

– Cum poţi... părăsi o parte a vieţii tale? Cum poţi să-ţi azvârli o parte a trecutului tău?

Trecutul avea colţi. Era ceva de care trebuia să fugi, nu să-l slăveşti. Asta până acum. Îşi întoarse capul de sub privirea lui acuzatoare.

– Dacă bat la uşa ta, am să fiu un străin. Nu se va fi întâmplat nimic din toate acestea. Aş putea fi oricine.

– Poate, şopti ea. Nu ştiu.

– *Iar eu vreau să-ţi aminteşti asta*.

Îl privi, îi întâlni privirea, îşi dădu seama că, în afara furiei, văzuse... frică.

– Este imposibil, spuse ea, pentru că nu-i putea oferi decât adevărul.

Preţ de câteva clipe, el nu spuse nimic, apoi privi în altă parte.

– Vrei să-i... dai asta Jerunei? întrebă el răguşit.

Nu i-ar putea spune decât adevărul, aşa că nu-i zise nimic. Dacă n-ar face-o... pentru ce altceva ar mai fi potrivită? Iar înăuntru era înăuntru.

Se ridică în picioare smucindu-se, cu faţa întoarsă.

– Târfo, zise el, şi se duse spre capătul avionului.

Ea rămase nemişcată multă vreme, holbându-se în jos, la mâinile ei zgâriate şi acoperite cu cruste vindecate, picioarele ei bandajate şi curăţate pulsând sub bumbacul pantalonilor de spital, pe care îi primise de la medici.

Peste câteva zile, nici nu-şi va mai aminti că-i spusese asta.

Sperase să-l mai poată vedea. O ţinură peste noapte, îi accelerară vindecarea, pentru a-i trata rănile de la picioare, îi aduseră bagajele de la staţiunea unde avusese loc nunta, şi-i oferiră un zbor până acasă în avionul familiei. Chiar când era pe picior de plecare, o bătaie în uşa foarte luxoasei sale rezerve îi făcu inima să tresară, dar nu era decât un avocat al familiei, care-i înmână un cec cu o sumă foarte mare şi o renunţare la orice pretenţii, absolvind familia de vreo responsabilitate legală.

O semnă. Nu fusese vina lor că răpitorii au fost de o incompetenţă atât de greu de explicat.

În ea creştea o furie surdă şi strânse din buze când avocatul făcu o plecăciune foarte discretă înaintea ei şi se retrase. Sosi un majordom taciturn, care-i duse bagajele până la avionul privat, iar ea îl urmă încet, picioarele recent vindecate fiind încă uşor dureroase în sandalele ei cu talpă plată. Urcă treptele mochetate ale avionului şi se întoarse să privească înapoi, spre spitalul privat. Semăna cu un complex rezidenţial păzit, cu căsuţe, alei şi parcuri. Clădirile principale ar fi putut alcătui o destinaţie de vacanţă. Cei câţiva oameni în uniformă din rândurile personalului, aflaţi pe alei, o ignorau, iar bătrânul din scaunul inteligent, ieşit afară să ia o gură de aer, nu se uită nici-o clipă în direcţia ei.

Urcă la bord şi uşa avionului se etanşă în urma sa.

Ignoră cu totul e-mailurile insistente ale brokerului cât de mult putu. Când, în final, anulă blocajul, imaginea Azarei apăru instantaneu în câmpul holografic, iar ochii ei întunecaţi scăpărau de furie, voalul ei cu mărgeluţe tremurând pe dinaintea Kaylei.

– În numele demonilor lui Allah, ce faci? Clienta m-a ameninţat cu acţiuni în justiţie. După cum ştii, contractul mă protejează, însă *eu* te ameninţ pe tine. Şi nu cu acţiuni în instanţă, răsfăţato. Niciun cameleon de-al meu n-a furat, *vreodată*, produsul. Ai face bine să nu fii tu primul, m-ai auzit?

O parte din mintea Kaylei se minună la furia ei. Până acum nu o mai văzuse niciodată pe Azara dovedind nici cea mai mică iritare.

– Vreau să discut cu ea, spuse.

– N-am să fac tot felul de jocuri cu tine. Te vei duce imediat la clinică, se răsti Azara. Am vorbit cu tehniciana ta. Mi-a spus că mai ai doar douăzeci şi patru de ore până când naniţii se vor compromite. Asta înseamnă că abia mai este timp pentru filtrarea lor şi conservarea unei copii digitale pentru transmiterea ei.

Ah, fii binecuvântată, An Yi, se gândi Kayla. O implorase, însă An Yi nu promisese nimic.

– Este mai mult decât suficient. Am să merg direct la clinică.

Kayla îşi plecă fruntea.

– Îndată ce vorbesc cu Jeruna Nesmith.

Azara îşi miji ochii, iar imaginea ei îngheţă. Făcea multitasking şi era limpede că o contacta pe Jeruna, pe Marte.

– E dispusă să discute cu tine.

Arăta uşor uluită. Aparent, răspunsul Jerunei o luase prin surprindere.

– Dacă îndeplineşti acest contract, s-ar putea să-ţi mai dau o şansă... dacă nu te mai porţi niciodată atât de copilăreşte. Desigur... vei trece printr-o perioadă de probă.

O privi pe Kayla mijindu-şi ochii.

– Clienta noastră nu dă vina pe tine.

Îşi arcui sprâncenele, de parcă ar fi aşteptat vreun comentariu al Kaylei. Dădu din umeri.

– N-am să-ţi pun la socoteală această scăpare, dacă e mulţumită.

Sincronizarea era totul. Kayla se ridică.

– Am să-i trimit un e-mail lui An Yi şi am să mă asigur că mă poate filtra.

– Te aşteaptă.

Buzele roşii ale Azarei se curbară într-un zâmbet uşor.

– Să nu mă dezamăgeşti, fetiţo.

Ameninţarea din spatele acestor cuvinte mergea dincolo de pierderea girului sindicatului. Kayla îşi plecă încă o dată capul şi stinse câmpul holografic.

Ethan n-o contactase.

Nu se aşteptase cu adevărat s-o facă. Ultimul lui cuvânt plutea în aer ca izul amărui a ceva ce arsese. Aşteptă până când câmpul holografic licări, făcând legătura de lungă distanţă cu Bradbury.

Chipul îmbătrânit al Jerunei Nesmith pâlpâi trezindu-se la viaţă în holo. Expresia feţei nu trăda absolut nimic, însă în ochii ei licări o nuanţă de triumf.

– Mi-a părut rău să aflu că ai fost traumatizată, zise ea monoton. Nu-i acesta un favor al ştiinţei? Chiar şi teroarea poate fi eliminată după o oră petrecută în compania filtrelor.

– Tu ai trimis răpitorii.

Kayla stătea calmă pe scaun, cu privirile aţintite pe chipul veştejit al femeii.

– Tu i-ai pus să mă ia pe mine şi pe Ethan.

Vocea-i tremură doar o idee când îi pronunţă numele şi văzu ochii Jerunei mijind. Nuanţa de triumf se intensifică.

– De ce?

Îşi înclină capul.

– De ce-ai cheltuit atâţia bani? De ce joci un asemenea joc?

– Eşti foarte deşteaptă.

Buzele subţiri ale bătrânei se unduiră într-un zâmbet satisfăcut.

– Cum de ţi-ai dat seama?

– Răpitorii nu sunt chiar atât de incompetenţi. Nu şi atunci când pun mâna pe indivizi din interior.

Dădu din umeri.

– Uiţi. Citesc oamenii. Nu erau deloc nesiguri în privinţa celor pe care-i capturaseră. Ştiau că-i aveau pe cei care trebuia. Iar acel ranger s-a nimerit pe acolo exact la ţanc. Ne urmărea, nu-i aşa?

Jeruna zâmbea larg acum.

– Eşti însărcinată?

Kayla înghiţi un nod, simţindu-se de parcă ar fi fost lovită în stomac.

– Nu, zise ea.

Îşi strânse buzele.

– Asta ai fi vrut?

– Nu.

Jeruna oftă.

– Dar ar fi fost ca un... bonus.

– De ce faci aşa ceva?

Nu îndrăznea să ridice vocea mai mult de nivelul unei şoapte.

– Ca să-mi ispăşesc păcatele.

Jeruna clătină din cap.

– Chiar dacă-ţi este greu să-ţi imaginezi, am fost şi eu, cândva, tânără. Şi chiar atrăgătoare. Şi deşteaptă.

Zâmbi.

– Una dintre rudele mele îndepărtate s-a îndrăgostit de mine. S-a îndrăgostit de mintea mea şi de trupul meu.

– Tatăl lui Ethan, zise Kayla.

– Oh, nu, draga mea, mă flatezi, chicoti Jeruna. Bunicul lui. Dar am fost destul de curajoasă să părăsesc planeta, iar el nu, în vreme ce eu credeam că dragostea este ceva ce poate să aştepte până când aveam *eu* timp să mă ocup de ea.

O privi pe Kayla, zâmbindu-i subţire.

– Să nu faci niciodată această greşeală, copilă. Acum cred că universul îţi oferă doar o singură şansă.

Nu! Kayla înghiţi cuvântul înainte să fi putut erupe. Îşi menţinu o figură lipsită de expresie.

– Deci, ce-ai vrut de fapt? O amintire care să ia locul a ceva ce nu s-a întâmplat niciodată?

– Ceva de genul acesta.

Zâmbetul Jerunei se lăţi încet, iar ochii-i erau flămânzi.

– Şi bănuiesc că mi-ai adus trecutul pe care n-am fost într-atât de isteaţă încât să-l trăiesc. Îţi voi fi îndatorată pe veci pentru asta. Crede-mă, am să te plătesc foarte, foarte bine.

Zâmbetul îi deveni şi mai larg, iar în ochi îi sclipea un licăr de satisfacţie dispreţuitoare.

– Un bonus foarte generos, care să-ţi compenseze trauma.

Târfo, aşa-i spusese el.

– Azara a înţeles greşit.

Kayla aşteptă ca privirea Jerunei să se concentreze asupra ei.

– În ce privinţă?

Tocmai începea să fie îngrijorată.

– Nu numai că am făcut dragoste, zise Kayla. Dar ne-am şi îndrăgostit. Asta ai vrut să se întâmple, nu-i aşa? Să ne aduci împreună, să ne pui în pericol, dar s-o faci în curtea din spate a lui Ethan, astfel că el se simţea bine, iar eu eram speriată.

Căţea, se gândi ea. Ei bine, n-a trebuit să te deranjezi atât de mult.

Aproape că o sufoca nodul de cuvinte amare.

– Iar această dragoste nu-i de vânzare.

– Avem un contract.

Faţa Jerunei se albise. Imaginea ei încremeni. Multitasking.

– Nu-ţi mai bate capul.

Kayla scoase un hohot tăios.

– Brokerul meu a greşit în privinţa limitei de la care începe degradarea. Nu ai timp să-ţi chemi trupele de asalt.

– Nu poţi păstra asta. Ştiu cum funcţionează.

Jeruna îşi strânse pumnii.

– Nu fi proastă. N-ai să mai lucrezi niciodată drept cameleon, am să mă asigur al naibii de bine de asta.

– Oh, brokerul meu o să aibă grijă să fie aşa. Nu-ţi face probleme.

Kayla privi cifrele pâlpâitoare de la baza câmpului holografic.

– Pierdem amândouă. Chiar... *acum*.

Potrivise bine lucrurile, dar s-a întâmplat ca şi cum ar fi apăsat un buton. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi se întrebase cum se va deosebi asta de filtrare, când se culca şi apoi se trezea odihnită şi ca nouă.

Ethan, se gândi ea, concentrându-se pe chipul lui amintit, pe atingerea lui de pielea ei, felul în care-l simţise în ea, ca o parte din ea. Nu pot să *uit*, pur şi simplu.

Se ştergea... se ştergea... îşi pierdea sensul... o faţă... fără nume... ca apa scursă din cadă. Ia-o în palma ta făcută căuş... tot dispare...

Un urlet ascuţit îi străpunse craniul. Kayla clipi.

În câmpul său holografic, o femeie în vârstă îşi strângea capul cu ambele mâini, părul ei tuns scurt ieşindu-i în smocuri printre degete. Clienta cu care tocmai avusese interviul, Jeruna, aşa ceva...

– Nu, căţea, mă păcăleşti, urlă femeia. Ethan, dă-mi-l pe Ethan.

Plecase după doză, îşi amintea asta. Defect nano? Femeia continua să urle.

– Va trebui să discutaţi cu brokerul meu, zise ea şi închise câmpul.

Familiara migrenă îi cuprinse craniul în degetele de oţel şi inspiră rapid, gemând. Asta ar trebui să i se întâmple la clinica lui An Yi, nu aici. Kayla îşi atinse încet capul cuprins de durere şi se duse spre bucătărie, târşindu-şi paşii, după un ceai. Trebuie să fie o defecţiune. Cât timp trecuse de când luase doza?

– Verifică data, zise ea şi cifrele se treziră la viaţă în câmpul acum pustiu.

Se holbă la ele buimăcită, cuprinsă de o spaimă rece.

Nu-i posibil.

Îşi lăsă ceaiul, abia simţind stropii opăriţi când ceaşca se răsturnă, şi alergă spre canapeaua extensibilă, scoase jurnalul intim din locul său de sub rama metalică. O pagină fusese smulsă... însemnările despre ultima doză? Cea pentru femeia care tocmai ţipase la ea?

Am reuşit. Literele înflorate săreau spre ea din pagină. *Ştiu că ai să jubilezi, însă asta trebuie să înceteze. În ultimele zile am pierdut ceva. Nu ştii de asta pentru nu ai trăit-o, dar a contat. De fiecare dată când fac asta, creez un „noi”... acel eu care a trăit asta şi tu, cea de partea cealaltă a filtrului. Eu... noi... suntem sute de femei şi ce-am pierdut cu toate? Nu ştiu. Tu nu ştii. Nu am să-ţi mai spun nimic, pentru că s-au dus pentru totdeauna, şi nu ţi s-au întâmplat ţie. Am ţinut doza până când a expirat. Începe să-ţi cauţi de lucru, scumpo. Noi... noi toate... am terminat-o cu curvitul şi-am rămas şomere*.

Kayla scăpă caietul, perplexă. N-am scris aşa ceva, se gândi ea, dar o făcuse. Însemnările nu-i erau cu totul nefamiliare. Gândurile o chinuiseră, în cea mai mare parte, în mijlocul nopţii, chiar după ce-şi luase doza.

Ce s-a întâmplat?

Bâjbâi, se încordă, încercând să-şi amintească, văzu biroul lui An Yi, îşi aminti de discuţia lor benignă, de senzaţia produsă de scaunul rabatabil, în timp ce An Yi prepara doza...

...văzu chipul schimonosit al femeii în câmpul holografic.

Pictograma Azarei licări în câmpul holografic, părând să tremure de furie. Kayla nici nu se osteni s-o acceseze. Nu poţi să furi decât o singură doză. După asta, erai trecut pe lista neagră.

– Sper că a fost fain, zise ea, şi cu toată amărăciunea din cuvinte... simţi un mic moment de uşurare. Asta era o nebunie. Privi în jur prin apartament.

– A fost drăguţ cât l-am avut.

Azara îi trimise o înştiinţare de încetare a contractului şi o citaţie oficială conform căreia girul oferit ei de sindicat i-a fost retras permanent. Iar în limbajul politicos se cuibărise o promisiune discretă de răzbunare. Kayla părăsi oraşul, se duse în est, acoperindu-şi urmele şi sperând că Azara nu era dispusă să cheltuiască prea mulţi bani pentru a da de ea. Găsi o garsonieră într-o periferie colcăitoare din suburbii, parte dintr-o fostă casă de familie, poate că fusese sufrageria, se gândi ea. Baia şi bucătăria la comun, însă camera ei avea o chiuvetă minusculă, cu apă rece, dar potabilă, iar ea gătise ani buni la cuptorul cu microunde şi grătarul electric, înainte de a fi devenit cameleon, aşa că nu era chiar atât de rău. Îşi găsi şi de lucru - chelneriţă într-unul din localurile la modă din oraş. Bacşişuri bune, pentru că era drăguţă, iar empatia, care o ajutase să fie un bun cameleon, îi făcea pe muşterii s-o placă.

În unele dimineţi îşi amintea visele. Şi atunci le cerceta, întrebându-se dacă nu făceau parte din acele câteva zile pierdute de la final.

Toamna sosi cu ploile ei, cu noroaie şi cu lungile şi udele aşteptări pentru trenurile spre oraş.

Şi apoi, într-o dimineaţă, în timp ce uda ghivecele mici cu plante înflorite, cumpărate de la piaţa de noapte, pentru a-şi însenina camera, cineva îi bătu la uşă.

– Cine-i acolo? întrebă ea, uitându-se prin vizorul mic, care constituia „securitatea” din această casă. Vecina ei, Suhara, rugând-o să-i „împrumute” puţin orez, se gândi ea. Iarăşi.

Însă bărbatul de partea cealaltă a uşii era un necunoscut.

– Kayla, tu nu-ţi aminteşti de mine. Dar am fost... prieteni.

Ceva din vocea lui... sau poate doar vocea singură... o făcu să tresară, ca sub un şoc electric. Cheia, se gândi ea, şi se mai gândi să nu-l ia în seamă, să-l cheme pe Dario, wrestlerul mătăhălos din camera din spate, să-l ia la goană pe tip.

Nu vreau să ştiu, îşi zise ea, dar, cu toate astea, îi deschise uşa şi se dădu înapoi ca să-i facă loc să intre. Drăguţ tip. Inima ei începu să bată mai repede. El privi în jur, cu o expresie de... suferinţă.

– Îmi pare rău că te deranjez, zise el. Nu-ţi... aminteşti de mine.

Era o declaraţie, însă ochii lui erau rugători.

Ea nu se grăbi, examinându-i părul, faţa uşor palidă, hainele comode, făcute din fibră naturală, scumpă, ale căror etichete îl transformau într-un protejat, membru al elitei. Ei bine, ăştia fuseseră clienţii ei. În timp ce ea clătină din cap, umerii lui se lăsară.

– Ştiu că s-a întâmplat ceva, zise ea. Poate că între noi. Amintirea a dispărut, pur şi simplu. Îmi pare rău.

– N-ai găsit... însemnările pentru tine, din jurnalul tău? Scrisori despre... despre ce s-a întâmplat?

Despre mine, fusese el cât pe ce să spună. Ea clătină din cap.

– A fost greşeala mea. Eram furios. Apoi...

El strânse din ochi.

– M-am îmbolnăvit, m-am îmbolnăvit serios, după ce m-am contaminat cu un germen tropical, rezistent la tratament. Până când m-am făcut destul de bine ca să caut... a fost deja târziu. Naniţii expiraseră, tu te-ai mutat şi... nu te-am mai putut găsi. Şi ultima dată când m-ai văzut, eram furios. Ştiam că vei crede că eu...

Îşi strânse, brusc, pumnii şi se lovi în coapsă.

– Chiar nu-ţi aminteşti, totul s-a dus, totul.

Iritarea lui era atât de puternică încât umplea încăperea. Fără să se gândească, ea făcu un pas înainte şi-i puse mâna pe umăr.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu ştiu ce vrei să-mi... spui.

Îl privi în ochii de culoarea alunei, dar cu puncte aurii în profunzimea lor.

– S-a dus cu adevărat.

Şi tu eşti din elită, se gândi ea. Iar eu nu.

El se uită dincolo de ea, cu privirea fixată la o distanţă medie.

– Ai vrea să iei cina cu mine?

– Ţi-am spus...

– Ştiu. Te-am auzit.

În cele din urmă îşi coborî ochii asupra ei, iar o fantomă de zâmbet strâmb îi jucă în colţul gurii.

– N-am să discut despre... momentul acela. Nu vreau decât să cinez cu tine.

Era pricepută la descifrarea oamenilor şi nu-l simţea ca pe o ameninţare.

– Desigur, spuse ea.

Pentru că era drăguţ, indiferent ce se petrecuse în trecut. Şi-l mai şi plăcea.

– Sunt liberă diseară.

– Minunat.

Ochii lui străluceau aurii când zâmbea.

– Eu cânt... atunci când nu hălăduiesc prin junglă fără niciun motiv foarte lucrativ.

Aşteptă o clipă, apoi oftă.

– Am un concert diseară, în partea cealaltă a oraşului. După cină... n-ai vrea să vii să asculţi? Cânt muzică de jazz clasic. Chestii chiar foarte vechi. Şi...

Ochii lui aurii licăriră.

– Eu provin dintr-o ramură a familiei care încalcă regulile. Uneori, chiar pe cele importante.

Orice-o fi însemnând asta. De fapt, era emoţionat, de parcă s-ar fi aşteptat la un refuz.

– Desigur.

Ea zâmbi, îi luă mâna. Pentru o clipă, atunci când mâinile lor s-au atins, ea văzu frunze verzi, lumină aurie, miros de umezeală, flori, putreziciune şi pământ. Ce ciudat, cum simţul olfactiv era cea mai puternică legătură cu ţăndările din misiunile trecute, care se infiltraseră dincolo de nano. Dintr-odată, simţi că palma lui îi era... familiară.

– Mi-ar plăcea nespus să vin şi să te ascult cântând.